

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 31/2013
11.04.2013. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ћорђевића, председника већа, Невенке Важић, Драгана Јоцића, Зорана Таталовића и Бате Цветковића, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету против окривљеног М.Ц., због кривичног дела пореске утаје из члана 229. став 2. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз број 48/13 од 01.04.2013. године, подигнутом против правноснажних пресуда Основног суда у Сремској Митровици 7 К 643/10 од 01.06.2011. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 3176/11 од 05.04.2012. године, у седници већа одржаној дана 11.04.2013. године, донео је

П Р Е С У Д У

УВАЖАВА СЕ захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз бр.48/13 од 01.04.2013.године, као основан, па СЕ ПРЕИНАЧАВАЈУ правноснажне пресуде Основног суда у Сремској Митровици 7 К 643/10 од 01.06.2011. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 3176/11 од 05.04.2012. године, тако што се према окривљеном М.Ц., на основу члана 354. тачка 3. Законика о кривичном поступку

ОДБИЈА ОПТУЖБА

да је:

-у времену од 09.11.2001. до 24.01.2002. године у И., као власник и директор предузећа Доо С.т. И., у намери да потпуно избегне плаћање пореза, иако је постојала обавеза пријаве, није пријавио законито стечени приход остварен прометовањем робе у укупној вредности од 27.458.734,10 динара преко свог предузећа Доо С.т. И. који промет је од утицаја на утврђивање обавезе плаћања пореза на промет производа, те је прикривао податке од утицаја на утврђивање обавезе плаћања пореза тако што наведено предузеће није пословало на адреси на којој је регистровано седиште Доо С.т. И., а промену адресе није пријавио Трговинском суду Сремска Митровица, а износ обавезе чије се плаћање избегава износи 5.491.746,80 динара, за који износ је наступила штета за оштећену Републику Србију, при чему је окривљени био способан да управља својим поступцима, свестан свога дела, хтео његово извршење, те био свестан да је његово дело забрањено,

-чиме би извршио кривично дело пореске утаје из члана 229. став 2. Кривичног законика („Службени гласник РС“ број 85 од 06.10.2005. године).

Трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици 7 К 643/10 од 01.06.2011. године окривљени М.Ц. оглашен је кривим због извршења кривичног дела пореске утаје из члана 229. став 2. Кривичног законика („Службени гласник Р.Србије број 85 од 06.10.2005. године), па му је изречена условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и шест месеци и истовремено одређено да се утврђена казна неће извршити уколико окривљени у року од три године, рачунајући од дана правноснажности, не учини ново кривично дело, и осуђен на новчану казну у износу од 200.000,00 динара, коју је био дужан да плати у року од три месеца рачунајући од дана правноснажности пресуде, и одређено је да ће се, уколико окривљени у наведеном року не плати новчану казну иста извршити тако што ће суд новчану казну заменити казном затвора, и за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан затвора.

На основу члана 206. став 2. ЗКП, окривљени М.Ц. обавезан је да плати оштећеној Републици Србији по постављеном имовинско правном захтеву износ од 5.491.746,80 динара, у року од три месеца по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

На основу члана 193. став 1. и 2. тачка 1. и 9. ЗКП обавезан је окривљени М.Ц. да на име трошкова кривичног поступка плати суду износ од 133.351,00 динара, на име паушала износ од 5.000,00 динара, а све у року од 15 дана рачунајући од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 3176/11 од 05.04.2012. године, жалба браниоца окривљеног М.Ц. одбијена је као неоснована и пресуда Основног суда у Сремској Митровици 7К 643/10 од 01.06.2011. године потврђена.

Против обе правноснажне пресуде Републички јавни тужилац, поднео је захтев за заштиту законитости Ктз бр.48/13 од 01.04.2013. године због повреде одредбе члана 354. став 1. тачка 3. ЗКП у вези члана 104. став 6. КЗ, са предлогом да Врховни касациони суд уважи захтев за заштиту законитости, и преиначи правноснажне пресуде Основног суда у Сремској Митровици К.643/10 и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 3176/11 и на основу члана 354. став 1. тачка 3. ЗКП одбије оптужбу против М.Ц. због извршења кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 2. КЗ.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 422. ст.2. и 3. ЗКП, у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца, на којој је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости подигнут, па је по оцени навода у захтеву, нашао: Захтев за заштиту законитости је основан.

Основано се захтевом за заштиту законитости указује да је другостепеном пресудом повређена одредба члана 104. став 6. КЗ на штету осуђеног М.Ц.

Наиме, чланом 103. тачка 5. КЗ прописано је да се кривично гоњење не може предузети када протекне 5 година од извршења кривичног дела за које се по закону може изрећи казна затвора преко три године, а одредбом члана 104. став 6. КЗ прописано је да застарелост кривичног гоњења настаје у сваком случају кад протекне двоструко време које се по закону тражи за застарелост кривичног гоњења.

Из списка предмета произилази да је окривљени М.Ц. оглашен кривим да је кривично дело пореске утаје из члана 229. став 2. КЗ („Службени гласник Р.Србије“ бр.85 од 06.10.2005. године), за које је била прописана казна затвора у трајању од једне до пет година и новчана казна, извршио у времену од 09.11.2001. до 24.01.2002. године, па је сходно одредби члана 104. став 6. КЗ протеклом времена од 10 година од извршења последње радње кривичног дела, дакле 24.01.2012. године, наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења.

С обзиром на то, да је пресуда Апелационог суда у Новом Саду Кж1 3176/11 донета дана 05.04.2012. године, када је већ наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења, то је Апелациони суд у Новом Саду, по правилној примени Кривичног закона био дужан да у жалбеном поступку преиначи првостепену пресуду и на основу члана 354. тачка 3. ЗКП према окривљеном М.Ц., одбије оптужбу за кривично дело за које је првостепеном пресудом оглашен кривим. Другостепени суд то није учинио, већ је првостепену пресуду потврдио и на тај начин повредио одредбе члана 103. тачка 5. КЗ и члана 104. став 6. КЗ на штету окривљеног М.Ц.

Стога је Врховни касациони суд, отклањајући учињену повреду закона, преиначио пресуде Основног суда у Сремској Митровици 7 К. 643/10 од 01.06.2011. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 3176/11 од 05.04.2012. године и на основу члана 354. тачка 3. ЗКП према окривљеном М.Ц. одбио оптужбу за кривично дело пореске утаје из члана 229. став 2. КЗ („Службени гласник Р.Србије“ број 85од 06.10.2005. године), док је о трошковима кривичног поступка одлучио сходно одредби члана 197. став 1. ЗКП.

Са изнетих разлога, на основу члана 30. став 1. и члана 32. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр.116/08), а применом члана 24. став 7. ЗКП и члана 425. став 1. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник

Председник већа-судија

Татјана Миленковић,с.р.

Драгиша Ђорђевић,с.р.